

Zpráva o činnosti Oddílu lyžování TJ Sokol Stará Paka z.s. v roce 2023

- 1) Zimní středisko Staropacká hora
- 2) Přejezd Jizerských hor a Krkonoš 2023
- 3) XVIII. Lyžařský maškarní bál
- 4) Staropacký kros 2023
- 5) Cyklistický výlet na Smrk 2023
- 6) Vejšlap Podkrkonoším 2023
- 7) Staropacká bouda v Rokytnici nad Jizerou

1) Zimní středisko Staropacká hora v roce 2023

Již několik let je naše podkrkonošské území velice skoupé na sněhovou nadílku. Dalo by se spíše napsat, že sníh není žádný. Výjimku tak neučinila ani zimní sezóna 2022 – 2023. Na sníh jsme sice byli připraveni, ale zázrak se nekonal. Pro přípravu jsme učinili úplně vše od brigád na úpravu svahu klučením náletů, servisní údržby lyžařského vleku a provedení všech revizí a školení obsluh vleků. Samozřejmě byla prováděna i drobná údržba a úpravy naší lyžárny na sjezdovce. Tyto práce byly také prováděny i během léta a podzimu roku 2023. Proto jsme opět připraveni na zimní sezónu 2023 – 2024, ale jak jistě všichni tuto zimu sledujeme, tak zázrak se zatím opět konat nebude.

2) Přejezd Jizerských hor a Krkonoš 2023

O víkendu 18. a 19. února roku 2023 uspořádal Lyžařský oddíl při TJ Sokol Stará Paka již tradiční 45. ročník „Přejezdu Jizerských hor a Krkonoš“.

Než se pustím do popisu celé akce, bych Vám rád přiblížil situaci ohledně plánování celého lyžařského výletu.

Zima roku 2022-23 byla jako ostatně několik předešlých zim na sníh velice skoupá. Popravdě řečeno vlastně nesmolilo (nechumelilo) skoro vůbec. V únoru nebyl sníh skoro žádný. Samozřejmě v nejvyšších horách se něco našlo, ale v podhůří maximálně trochu naškrábaného ledu z mrazáku. A v takové situaci jsem plánoval náš tradiční Přejezd. Opravdu to nebylo jednoduché. Chtěl jsem se vrátit ke klasice Přejezdů nového tisíciletí, kdy se celkem pravidelně jezdilo z Kořenova přes Jizerku a Harrachov do Rokytnice nad Jizerou na Staropackou boudu. Tato trasa se nejela možná více než deset let. Bohužel sněhové podmínky tomu nepřály. A světe div se, 14 dní před naším termínem začalo smolit a napadlo celkem slušné množství sněhu. Dokonce Jizerská padesátka, která se jela týden před naším startem byla v ohrožení a toto smolení ji zachránilo. Bohužel už poslední den Jizerské padesátky, to jest v neděli 12.2.2023 se začalo oteplovat, začalo mrholit a závod se dojel za mokrého počasí. Následný týden se nesl už jenom v duchu deště, deště a zase jenom deště. To, co napadlo před 14-ti dny, zmizelo jako mávnutím proutku a nám zbylo jen smutně vzpomínat. V podhůří nebyl sníh žádný a i na horách to nebylo dobré.

Za této situace jsem v pátek večer začal obvolávat telefonem potencionální lyžnice a lyžníky, o kterých jsem věděl, že by mohli jet, s informací, že nemá smysl s sebou tahat běžky a že letošní Přejezd bude pouze pěší z Harrachova do Rokytnice nad Jizerou na Staropackou boudu. Tak to je nastínění situace ve které jsme se nacházeli před naším Přejezdem.

Sraz všech účastníků Přejezdu 2023 byl tradičně na staropackém vlakovém nádraží ve Staré Pace v sobotu 18.2.2023 v 6:25 hodin. Počasí ve Staré Pace se moc neumoudřilo. Veliká vlhkost a chystalo se na déšť. Za takového počasí se nedala očekávat velká účast. Taky se nás sešlo pouze šest. Velkým překvapením bylo, když dva (tedy páreček) z těch šesti i přes večerní telefonování přišli i se svými běžkami. Prostě odvážlivci. Společně jsme odjeli v 6:30 hodin ze Staré Paky s přestupy v Železném Brodě (odjezd 7:00) a Tanvaldě (odjezd 7:30) do Harrachova (příjezd 7:54). Během cesty vlakem k horám se počasí stále zhoršovalo, až nakonec začalo pršet. S odvážným párečkem jsme se rozloučili v Kořenově. Prostě si za takového počasí chtěli zkusit trasu přes Jizerku do Rokytnice. My ostatní jsme pokračovali až do Harrachova.

První den - sobota 18.2.2023

Po vystoupení z vlaku jsme se za stálého deště vydali pěšky ze stanice Harrachov po silnici do města. No ale co s časem tak brzo ráno v Harrachově. Přemýšlením cestou nás napadlo, že bychom mohli část dne v Harrachově pojmout jako vzdělávací a navštívit nějaká muzea. Jako první po příchodu do města se nabízelo muzeum skla. Tam bylo tak brzy ráno bohužel zavřeno. Tak jsme se před deštěm uchýlili do pivovarské restaurace Novosad, která je součástí areálu sklárny a ochutnali místní pivo „František“. Po otevření v 9:00 jsme si

pěkně v klidu prohlédli všechny exponáty. Neměli jsme kam pospíchat a návštěvu můžu jen doporučit. Opravdu pěkné. Po prohlídce jsme se vrátili do restaurace na kus žvance neboť jsme měli trochu hlad. Součástí restaurace je i ohoz nebo spíš pavlač, kde můžete sledovat, jak dole pod vámi skláři foukají svoje výtvořky. Po jídle a degustaci „Františka“ jsme se oblékli do mokrých pláštěnek a vyrazili do sloty vstříc dalšímu muzeu. Tou institucí je muzeum lyžování. To se nachází v objektu budovy autobusového nádraží a opravdu stojí za to ho navštívit. Jsou tam vystaveny exponáty ze začátku lyžování až po vybavení našich reprezentantů a posledních mistrů světa ve skoku na lyžích. Vždyť jsme přeci v Harrachově! Po prohlídce jsme se stavili na jedno orosené naproti v hospůdce a vyrazili v lijavci přes Rýžoviště a Studenov na Staropackou boudu. Cesta to nebyla nijak příjemná. Po silnici tekly potoky vody a foukal nepříjemný vítr, ve kterém jsme si museli držet pláštěnky, aby nám neuletěly. Zbytky promáčeného sněhu se při stoupání na Studenov pod námi bořily a nešlo se moc dobře. Nakonec jsme dorazili na Staropackou boudu, která byla krásně vytopená a byla z ní cítit příjemná horská romantická atmosféra. Vytopená byla proto, že jeden anděl strážný nás opustil v Harrachově dřívě, nešel do muzea lyžování, ale zatopil na boudě a navařil výbornou polévku.

Pouze jeden problém měla naše dobrá nálada. A to ten, že jsme nevěděli, kde je náš odvážný páreček na lyžích. Velkou úlevu nám přinesl jejich příjezd ještě za světla. Voda z

nich tekla jako ze střechy. Od hlavy a po zádech protékala žlábkem zakončení zad po nohou a vytékala z lyžáků. Přesto přijeli vysmátí a šťastní. Každý to má v hlavě srovnáno jinak. Dalším překvapením byla návštěva dalšího páru, který přišel pěšky z Rokytnice podpořit naši akci i za takového počasí. Tím se obsazenost boudy zvýšila na osm. Všichni příchozí se převlékli do suchého a najedli se. Pak byli všichni přivítáni na Staropacké boudě u příležitosti 45. ročníku Přejezdu Jizerských hor a Krkonoš. Poté jsme se mohli v klídku pustit do hodnocení celého dne. Jak jinak - debata se protáhla do pozdních nočních hodin. Však počasí se nelepšilo a nikam jsme ráno nespíchali.

Druhý den - neděle 19.2.2023

Druhý den ráno při pohledu do okna ještě z postele jsme nevěřícně zůstali koukat, cože se to venku stalo. Za oknem už nepršelo. Nicméně sníh byl promočený a všude tekla voda. Po snídani a úklidu jsme začali balit a připravili se k evakuaci boudy. Náš odvážný páreček se rozhodl, že to opět zkusí na lyžích. Vyrazili směrem přes Dvoračky a Rezek do Vítkovic.

To se jim také podařilo a jsou jednoznačně hlavní hrdinové letošního Přejezdu. My ostatní jsme se pěšky vydali dolů do Rokytnice nad Jizerou, autobusem do Jablonečku a následně vlakem k domovům.

Co závěrem...? Snad horší Přejezd jsem ještě nezažil. V posledních letech je počasí čím dál horší. Letos to byl ale opravdu extrém. Za takových podmínek to není lyžování! To je trápení a požitek z jízdy na čerstvém vzduchu není žádný. Jen si člověk koleduje o nachlazení. Samozřejmě předpovědi počasí odpovídal i počet účastníků.

Můžu jenom doufat, že snad v příštích letech bude líp.

3) XIX. Lyžařský maškarní bál 2023

Po třech dlouhých letech nečinnosti na poli společenské zábavy zapříčiněné vládními nařízeními v době covidovírové pandemie se lyžařskému oddílu konečně povedlo obnovit tradici a znovu uspořádat oblíbený Lyžařský maškarní bál.

To se podařilo v březnu! Tedy v měsíci, který je v oddíle vyhrazen pro kulturní akce. V tomto čase nepořádáme žádné závody, vyjížďky nebo vejšlapy. Termín 25.3.2023 je možná v celé devatenáctileté historii pořádání maškarních bálů ten nejpozdější, to ale vůbec nevadilo, alespoň jsme se mohli o něco déle těšit a připravovat.

Jak jsem psal výše, letošní Lyžařský maškarní bál byl v pořadí již 19-tý. Průběh celé akce probíhal podle tradičního a vyzkoušeného scénáře. Začátek byl jako vždy ve 20:00 hodin a taneční parket se postupně plnil maskami. Dvacátá hodina je časem, kdy pořadatelé přivítali všechny příchozí a oficiálně zahájili maškarní bál. V tu chvíli spustila kapela a rej masek na parketu začal. Všichni se na parketu snažili co nejvíce zviditelnit, protože první dvě hodiny probíhala soutěž masek. Úderem 22:00 hodiny soutěž skončila a došlo na vyhlášení a ocenění těch nejlepších. Dobrým zvykem je, že pořadatelé neoceňují masky podle pořadí, ale vyhlásí prostě pět nejlepších a nejuvitnějších nápadů. Všechny masky jsou pěkné a zasloužili by ocenění všichni, kteří si s jejich vytvořením dali práci. Ta spousta nápadů z říše lidí, pohádek, zvířat, různých příšer, hraček ba i běžných věcí je až neskutečná. Člověk se až diví, jak takovou masku mohli tvůrci vyrobit a kde k tomu našli inspiraci. Prostě neskutečné!

Po vyhlášení nejlepších masek a odmaskování (kdo chtěl) se všichni roztočili s velkým nasazením na tanečním parketu. To bylo divení, že se v maskách ani staří kamarádi nebo sousedi nepoznali. Takové odhalování samozřejmě velice zlepšilo již tak vynikající náladu a hned bylo co oslavovat. Parket byl zaplněn do posledního místa a ani výčep, kořalna či venkovní stan nezely prázdnotou. Prostě chumraj to byl pořádný.

Samozřejmě součástí každého pořádného bálu je i tombola. Tak tomu bylo i tentokrát. Ruličky s čísly do tomboly se prodaly během chvilky. K vylosování hlavní tomboly došlo o půlnoci a vzhledem k velkému množství cen to trvalo přes hodinu. Tyto ceny byly velice hodnotné a praktické. Zase jsem se přesvědčil, že naše lyžnice a lyžníci jsou schopni i v dnešní nelehké době sehnat tolik kvalitních a drahých cen. Jsou to prostě šikulové a patří jim můj velký obdiv a poděkování.

Po tombole se navázalo na přerušenu zábavu. Ta pokračovala až do pozdních nočních hodin a dokud hrála kapela, tak se křepčilo...

Celou dobu nám čas na bále zpříjemňovala a k tanci hrála již po několikáté kapela „SANSABAND“. Jsou šikovní, perfektní a pro náš bál ideální. My známe je a oni již po těch letech znají nás.

Co napsat na závěr takové povedené akce? Nelze napsat nic jiného než chválu a tak tedy chválím. Bál to byl jako vždy skvělý. Jak jsem se rozhlížel po sále, tak všichni byli veselí a skvěle se bavili. Přál bych si, aby takových podařených akcí pořádaných naším oddílem bylo více a ještě nějakou dobu nám vydržely. Je to velice důležité pro kulturní a společenský život v naší obci a pro dobré sousedské vztahy.

Na úplný závěr chci poděkovat všem, kteří se jakýmkoliv způsobem podíleli na uskutečnění tak úžasného 19. ročníku Lyžařského maškarního bálu. Přeju jim, aby je elán a pocit z dobře vykonané práce nikdy neopouštěl.

Přeju jim vše dobré v jejich osobním a rodinném životě a věřím, že jim síly a chuť vydrží i v budoucnu a zase pro nás všechny opět zorganizují něco podobně úžasného.

4) 44. Staropacký kros 2023

Pomalou se stává pravidlem, že týdně a dny před pořádáním našeho Staropackého krosu je počasí velice nepřívetivé pro takový závod. Letos téměř nebylo dne, aby alespoň trochu nezapršelo a když se to náhodou povedlo, tak foukal poměrně silný a studený vítr. Tratě závodu byly rozbahněné, na loukách stála voda a výhled na sluníčko a vysoušení cest nikde. Však ještě koncem března byly raní teploty jen pár stupňů nad nulou. Opět jsme byli s blížícím se termínem závodu velice nervózní jak to se závodem dopadne.

Vše ale nakonec dopadlo dobře. Správce počasí tam někde nahoře, co má na starost tyto přírodní věci, nás vyslyšel a na sobotu 22.4.2023 nám připravil příjemné a celkem teplé jarní počasí. Ráno bez mráčků a zářivé slunce. Hned následující den se počasí vrátilo do stavu před závodem. Prostě pěkné počasí bylo připravené jen pro nás.

Letos nám tedy opět vyšlo počasí a v sobotu 22. dubna 2023 proběhl 44. ročník přespolečného běhu s názvem **Staropacký kros** bez problémů. Jeho pořadatelem byl již tradičně náš Oddíl lyžování při TJ Sokol Stará Paka z.s.

Tratě jednotlivých závodů jsou samozřejmě svojí délkou odstupňovány podle věkových kategorií od 40 metrů pro ty nejmladší „Mlíčňáky“ do 4400 metrů pro dorostence, muže a veterány. Také letos se nám podařilo vložit do volného času mezi ostatními starty závod rodičů s kočárky. Kočárky samozřejmě nemohly být prázdné. Každý musel být obsazen vlastním navigátorem. Na start této kategorie se letos postavily 2 řidičky a 1 řidič s malíčkými spolujezdcí.

Starty všech závodů tradičně probíhají ve Staré Pace nad sportovním hřištěm „Sokolák“ a tratě vedou po jižních svazích Staropackých hor. Pouze v hlavním závodě na 4400 metrů závodníci doběhnou až do přilehlé osady Podlevín a vracejí se zpět do cíle na „Sokoláku“.

Letos se na startech sešlo celkem 266 závodníků ve věku od jednoho roku až do šestasedmdesáti let. Z toho bylo 205 závodníků v dětských a dorosteneckých kategoriích.

Absolutním vítězem 44. ročníku Staropackého krosu se stejně jako loni stal Jiří ČIVRNÝ ze Semil v čase 15:12,0. Jako druhý doběhl Václav HROUDA startující za KB Jilemnice v čase 15:41,5 a třetí místo obsadil František VAGENKNECHT z Nové Paky s časem 15:52,6.

V ženských kategoriích v běhu na 2000 metrů v nejlepším časem 8:30,5 doběhla Karolína DRBOHLAVOVÁ. Druhého nejkratšího času 8:35,3 dosáhla Tereza TOMEŠKOVÁ a v třetím čase 8:38,3 doběhla Jana LENČOVÁ.

Nejstaršího účastníka letošního 44. ročníku obhájil a věnec buřtů získal Jaroslav HÁK startující za Sokol Studenec ročník narození 1946.

Nejúspěšnější běžci byli odměněni hodnotnými cenami, které do závodu věnovali naši sponzoři. První tři závodníci z dětských kategorií obdrželi medaile, diplomy, velké sladké

koláče s číslem dle umístění a drobné věcné dárky. Vítězní závodníci od dorosteneckých kategorií výše dostali opět dřevěné medaile, které pro nás zhotovila firma Amadea se sídlem v Lázních Bělohradě. Samozřejmě ani diplomy a věcné ceny nemohly chybět. Pro absolutního vítěze hlavního závodu byla navíc připravena sladká odměna v podobě pěkně zdobeného dortu. Další kvalitní cenou pro první tři závodníky všech chlapeckých kategorií bylo výborné pivo z místního staropackého rodinného pivovaru ANTONÍN, jehož majitelem je náš sponzor pan Petr POLÁŠEK.

Diplomy, medaile i věcné ceny vítězům předával místostarosta Staré Paky a předseda Staropacké obce sokolské v jedné osobě pan Jaroslav BIL.

V prostoru cíle se mohli všichni závodníci zdarma občerstvit připraveným čajem jak před startem do závodu a nebo po absolvovaném závodě. K dispozici byly i dva stánky s občerstvením, minerálními vodami či vitamínovými nápoji.

Na závěr bych chtěl pogratulovat všem závodnicím a závodníkům, kteří se úspěšně dostali do cíle svých závodů a úspěšně pokořili záludnosti tratí.

Dále patří poděkování všem divákům a fanouškům svých favoritů za vytvoření nádherné sportovní atmosféry a podporu všem závodníkům bez ohledu na pořadí, ve kterém dobíhali.

Pevně věřím, že se všem zúčastněným letošní závody líbily a těším se, že nás opět přijdou podpořit ve sportovním klání dalšího 45. ročníku Staropackého krosu 2024.

Podrobné výsledky byly zveřejněny na adrese www.ski-starapaka.cz/staropackykros.

5) 12. Cyklistický výlet na Smrk 2023

Je to po dvanácté a tak by se dalo říci že je to již tradičně, co Oddíl lyžování TJ Sokol Stará Paka pořádá poslední víkend v červnu cyklistický výlet na Smrk (1124 m.n.m.), nejvyšší horu české strany Jizerských hor. Letos tento víkend padl na dny 23.6. až 25.6.2023.

Trasa nebyla dopředu naplánovaná. Rozhodnutí o ní jsem ponechal až na pátek večer na Staropackou boudu podle složení cyklistického pelotonu. Kritériem rozhodnutí bylo zda to budou více nováčci, nebo zda by se jednalo o dávné účastníky, kteří si již klasickou a tradiční trasu nepamatují. V opačném případě by byla zvolena celkem nová trasa, která se jela poprvé v loňském roce.

Nakonec byla zvolena právě tato nová trasa, protože na Staropackou boudu přijeli z více než poloviny celkem pravidelní účastníci, kteří ale v loňském roce nejeli a bude to pro ně novinka.

Celá akce začíná vždy v pátek v 18:00 hodin srazem všech zájemců na Staropacké boudě v Rokytnici nad Jizerou. I letos jsme tento postup dodrželi a sraz byl tedy 23.6.2023. Kdo chtěl, mohl tedy přijet v pátek a přespat na boudě. Komu se to nehodilo měl šanci dorazit v sobotu do 10:00 hodin, kdy byl plánován odjezd.

V pátek se nás na Staropacké boudě během pozdního odpoledne a večera sešlo sedm. To sice nevypadalo na velkou účast, ale měl jsem informaci, že v sobotu se k nám na trase připojí několik dalších cyklistů. Takže celkový počet by mohl stoupnou až na patnáct. To už by byla slušná účast.

Po přivítání na boudě jsme začali připravovat něco k večeři. Kdo měl s sebou buřty, klobásy nebo kus masíčka, mohl si to venku na ohni na roštu opéct. Ostatní se museli postarat podle toho co si na večeři přivezli.

Po večeři jsme trochu klábosili a plánovali postup na příští den včetně trasy. O alternativní trase pro špatné počasí jsme ani neuvažovali, protože předpověď byla celkem přívětivá. No a pak se šlo na kutě.

Ráno se všem podařilo vykultit se z pelechu docela časně a tak plánovaný odjezd v 10:00 hodin byl dokonce překonán ještě dřívějším odjezdem. Po snídani a převlečení do expedičního oblečení jsme asi v 9:15 vyrazili na trasu.

Před Staropackou boudou jsme se seřadili a nemohli vynechat společné startovní foto. Pak nás čekal hned první stoupák letošního ročníku a to výjezd po nedávno opravené lesní cestě nad boudou na hřebenovou Janovu cestu. Oproti loňské trase jsme zde zvolili malou změnu. Nesjeli jsme hned do Rýžoviště, ale projeli lesní pěšinou na rozcestí Kládové a Krakonošovy cesty a potom sjeli pěkným sjezdem k boudě Lesní Zátíší. Letos jsme měli času dost a nemuseli jsme pospíchat. Proto jsme se rozhodli ochutnat pivo „František“ z místního pivovaru Novosad. Po silnici jsme projeli celý Harrachov a skončili na dvoře pivovaru a sklárny u stánku. Po jednom dobrém žejdlíku jsme se konečně vydali vstříc ukrajování kilometrů.

Po hlavní silnici jsme se kousek vraceli k supermarketu Norma. Cestou jsme se nestačili divit co se stalo s naší oblíbenou pivnicí „Formanka“, která byla v objektu Hotelu „Karolína“. Celý objekt prochází demolicí a zbývají z něho jen obvodové zdi. Zřejmě se zde postaví nové moderní a drahé turistické zařízení. Tím jsme přišli o celkem lidové občerstvovací místo, které jsme při jakékoliv akci, která vedla Harrachovem nemohli vynechat.

U Normy jsme se napojili na červeně značenou Starou celní cestu. Po ní jsme stoupali až na bývalý hraniční přechod a dále do polských Jakuszyc. Tento úsek trasy je společný pro mnoho našich tras. Zde jsme si projeli a prohlédli nově vybudovaný biatlonový areál, který nahradil ten původní. Poláci si dali opravdu záležet, je to pěkný. Tady trasa odbočuje a pokračuje dále Polskem po silnici až pod čerpací stanici. Zde jsme odbočili vlevo na polskou cyklotrasu č.14. Podél železniční koleje jsme mírně klesali a s jedním krátkým stoupáním jsme objeli Sklarskou Porebu ze severu a dojeli na silnici 358 spojující Sklarskou Porebu a Swieradów Zdrój. Tato silnice byla za odměnu. Užili jsme si asi 13 km mírného klesání nebo roviny.

Letos se žádná mokrá silnice nekonala, stále byl suchý asfalt. Před Swieradówym Zdrójem po odbočení vlevo (asi 550 m.n.m.) nás čekalo nejdelší a nejtěžší stoupání letošního výletu. Na přibližně 8 km musíme nastoupat Přes 500 výškových metrů, což je průměrné stoupání přes 6%. Na vrcholu tohoto stoupání jsme byli v sedle Lacznik (1066 m.n.m.). Tady jsme odbočili vpravo na kamenitou cestou, která vypadala jako řečiště vyschlého potoka a ještě asi 1 km stoupali. Pak před námi bylo asi 200 m na státní hranici a posledních asi 500 m po českém území na Smrk (1124 m.n.m.). Cíl našeho výletu byl dobyt.

Nyní nás čekala cesta zpět na Staropackou boudu. Po vrcholové fotografii jsme se pustili na cestu téměř stejnou jako v roce 2022. Jako zpáteční trasu jsme zvolili jednodušší cestu Polskem, po které nejčastěji stoupáme na Smrk. To jest zpět do sedla Lacznik, krásným mírným sjezdem Telegrafní cestou do sedla Polana Izerska (965 m.n.m.), dále ostřejším sjezdem k chatě Górzystów a podél řeky Jizery k chatě Orle (830 m.n.m.). Tady jsme se zastavili na občerstvení a doplnění tekutin. Na otevřeném pódiu zde hrála rocková kapela a tak jsme měli postaráno i o kulturní zážitek s poslechem světových vypalovaček. Po odpočinku jsme se pustili do závěrečné části letošního výletu. Od Orle jsme po zelené turistické značce vystoupali na Rozcestí pod Działem Izerskim. Tady jsme se podruhé odklonili od loňské trasy a odbočili vpravo a stále po zelené dojeli na železniční

stanici v Harrachově. Sjezdem od nádraží jsme byli ve městě co by dup. Harrachovem jsme projeli mimo hlavní provoz Anenským údolím až pod lanovku na Čertovu horu a skončili v další oblíbené pivnici „U Krtka“ u zlatavého moku (který jsme si opravdu zasloužili) na první letošní zhodnocení výletu.

V závěrečném úseku jsme projeli opět celý Harrachov jako ráno, ale opačným směrem k Lesnímu Zátíší. Za boudou jsme odbočili vpravo a přes mostek opravdu ostrým stoupáním vyjeli nebo vyšli na Janovu cestu. Pak už to na Staropackou boudu byl kousek.

Na boudě jsme se převlékli, omyli a příjemně unaveni po asi 75 km s převýšením téměř 1700 m jsme zasedli k večeři a následnému zhodnocení celého dne.

Celý cyklovýlet proběhl za příjemného a slunečného počasí. Ani jednou jsme nezmokli. Podle plánu se k nám na trase připojili další cyklisté, kteří už s námi sedmi dojeli na Staropackou boudu. Tím se startovní účast zdvojnásobila a dosáhla počtu čtrnáct. To už je pěkné a mám radost, že celé plánování a organizování nebylo zbytečné. Jak je vidět zásadní vliv na účast má počasí krátce před termínovým víkendem.

Podle diskuze, kterou jsem na boudě poslouchal, jsem nabyl dojmu, že se všem zúčastněným celá akce líbila a byli s prožitým dnem spokojeni. Při tak pěkné účasti jsme si užili více legrace a spát se šlo hodně pozdě.

Do příštího roku si přeji podobné počasí a podobnou účast. Za rok se to ukáže ...

6) Vejšlap 2023 za historií lyžování

Pro letošní Vejšlap 2023 jsem zvolil oproti roku 2022 oblast trochu vzdálenější a tematicky jsem ji směřoval na historii lyžování v Podkrkonoší a v Krkonoších.

V roce věnovaném rodu Harrachů se mně jako nejvhodnější místo, kde bychom takové lyžařské a historické informace mohli získat, zdálo Muzeum lyžování v Dolní Branné. A to nejenom proto, že tato obec i její sousedka Horní Branná je úzce spjata právě s rodem Harrachů, ale i proto, že výše zmíněné muzeum otevřené v roce 2022 sídlí v nádherně zrekonstruované čtvrt tisíciletí staré roubence se symbolickým číslem popisným „1“.

Od záměru nebylo daleko k činům, trasa byla jasně daná. Plánování nebylo úplně jednoduché, neboť jsem se potýkal s problémem jak časově skloubit cestování vlakem, vlastní pěškování, čas potřebný na návštěvu muzea v otevírací době a také čas na oběd a občerstvení opět v návaznosti na otevírací dobu. Vše se nakonec po mnoha telefonátech podařilo domluvit a to hlavně díky velké ochotě personálu muzea a také vstřícnosti majitelů Zámecké restaurace v Horní Branné.

Nyní se tedy podíváme na vlastní trasu. Sraz všech zájemců byl na staropackém vlakovém nádraží, odkud jsme v 8:38 hodin odjeli vlakem do Martinic v Krkonoších. Po vystoupení jsme se shromáždili a nafotili první společný startovní snímek. Z nádraží jsme vyrazili po červené turistické značce, kterou jsme ale krátce po vstoupení do rozsáhlých lesů opustili a dále se pohybovali již po neznačených cestách. Pro zpříjemnění putování bylo vyhlášeno hledání kamenných křížů, které se v těchto lesích nacházejí. Aby to nebylo v tak hlubokých lesích zase tak složité, tak samozřejmě trasa vedla v blízkosti těchto kamenných památek. Ale i tak jsme si trochu zapátrali s přispěním map a navigace v moderních telefonech. Kilometry rychle ubíhaly a co nevidět jsme se vynořili na druhé straně lesa a Dolní Brannou jsme měli na dohled. I tak to ještě nějaký ten kilometr bylo. Nyní jsme již šli

mezi poli nejprve po pěšině v trávě, která byla po předchozích několikadenních deštích téměř pod vodou a pěkně jsme čvachtali. Pak po zpevněné cestě a nakonec po asfaltu až do Dolní Branné k Muzeu lyžování.

Prohlídka byla vyjednána a netrpělivě na nás již čekali, protože jsme měli malé zpoždění zaviněné hledáním prvního kříže. V muzeu nás vřele přivítal pan Aleš Suk a hned se pustil do práce. Hrnul do nás jednu informaci za druhou, až jsme to současně s prohlížením skvělých historických exponátů nestíhali všechno vstřebávat. Vystavené kousky jsou opravdu fantastické. Je mezi nimi i spousta unikátů, o kterých pan Suk věděl úplně všechno. Dozvídali jsme se příběhy z daleké minulosti, historiky z doby nedávné i jeho vlastní zážitky se současnými reprezentanty, které v jejich školních letech trénoval. Povídání pana Suka bylo tak poutavé, že bychom jej mohli poslouchat ještě další hodiny. Poslouchali jsme a poslouchali, až jsme zapomněli na čas, který rychle uběhl a překročili jsme vyjednanou dobu, kdy jsme měli být již v Zámecké restauraci na oběd. Velice neradi jsme se ve spěchu rozloučili a úprkem pospíchali do Horní Branné na oběd.

V Zámecké restauraci nás nervózně vyhlíželi. Není se čemu divit. Otevírací dobu mají až od 16:00 hodin a já jsem je přesvědčil, aby pro nás otevřeli už v poledne. Naše zpoždění bylo již značnější. Proto ta nervozita i když jako profesionálové ji na sobě nedali znát. Vše dopadlo v pořádku, v klidu jsme společně seděli, baštili oběd, každý ho zapíjel čím chtěl a nadšeně jsme diskutovali o zážitcích v muzeu. Zvenčí k nám doléhaly celkem silné zvuky, které naznačovaly, že za zámkem u rybníka se něco děje. To byla voda na náš mlýn! Venku totiž probíhala tradiční „Hornobranská lávka“, závody v přejíždění rybníka na kole či trakaři po úzké plovoucí lávce. Tato akce byla doprovázena dalšími soutěžemi v podobě hodů sudem na dálku, střelba lukem, pití piva na čas atd... Vodácké dovednosti si mohl každý

prověřit na loďce, pramici nebo ve člunu. K poslechu hrála živá kapela „Mazáci“. Takovou veřejnou zábavu jsme nemohli nechat bez povšimnutí a náš pěkný den jsme obohatili další trachtací. Ve stáncích bylo k dispozici vše co člověk na takových akcích očekává. Opět jsme jedli, pili, dívali se na lávku a hlavně se neustále smáli nad kreacemi, které odvážlivci předváděli při pádu s bicyklem do vody. V dobré náladě nám čas opět neuvěřitelně rychle utekl a už jsme se museli zvedat a pospíchat přes les po červené turistické značce zpět do Martinic na vlak. Cestou lesem jsme se znovu zabavili hledáním druhého kamenného kříže. Ten byl nalezen poměrně rychle a tak jsme na nádraží v otevřeném Železničním muzeu stihli před odjezdem k domovu ještě jedno orosené.

Po příjezdu do Staré Paky nás opět vítaly zvuky podobné těm z Horní Branné. Samozřejmě že se na staropackém fotbalovém hřišti něco děje. To se musí prověřit a tak se znovu šlo za zábavou. Tentokrát se akce jmenovala „Ukončení prázdnin“ s živou hudbou, kterou přinášela kapela „Megadēs“. Atmosféra nás hned vtáhla do děje. Popili jsme, zašpásovali, zaskákali při rockových flácích českých i světových a k domovům jsme se rozprchli dlouho po půlnoci.

Takové zakončení našeho „Vejšlapu“ nepamatuju.

Co závěrem? Vlastně jsem už všechno popsal. Tak doplním počasí a pocity a věřím, že budu psát z duše všech účastníků. Dle předcházejících dní panovaly ohledně počasí obavy, ale nakonec bylo slunečné teplé nebe bez jediné kapky. Žádný mráček neproběhl ani na tvářích našich turistů. Nožičky jsme měli trochu ušlapané a skákání při rockovém rachotu je dorazilo. Zato hlavičky byly spokojené a nadšené z krásného dne.

Prostě „Vejšlap“ byl skvělejší!

7) Staropacká bouda v Rokytnici nad Jizerou

V roce 2023 se na Staropacké boudě z hlediska údržby neprováděly žádné speciální akce. Vyhlášeny byly standardní brigády jako každý jiný rok. Ty nejhlavnější byly jarní brigáda na vytěžení a dopravu dřeva ke Staropacké boudě, aby zde pomalu vyschlo a pak bylo v dalších letech použito jako palivové dřevo. Další pravidelnou brigádou jsou „Pavučky“. To je úklid celé boudy po zimní sezóně. Vše je vystěhováno, vypulírováno, omyto a převlečeno. Celá bouda po této akci voní novotou. Poslední pracovní brigádou v roce bývá pravidelně podzimní brigáda na dřevo. Při ní právě probíhá pořezání, naštipání a uklizení vyschlého dřeva z předchozích jarních dřevěných brigád do boudy. Toto dřevo je následně použito na topení ve Staropacké boudě po vyhlášení zimní topné sezóny.

Označení Staropacké boudy, které stálo u Kostelní cesty před boudou, po mnoha letech podlelo povětrnostním vlivům. Proto se při „Pavučkách“ někteří brigádníci věnovali obnovení dřevěné desky s označením Staropacké boudy, která byla opět umístěna i se stříškou na nový krkonošský dvoják na původní místo před Staropackou boudou.

Samozřejmě jsou každý rok prováděny běžné malé údržbové práce, ale na ty nejsou vyhlašovány žádné speciální brigády. Tyto drobné práce zvládají naši členové na požádání správce boudy během svých soukromých návštěv a pravdou je, že zatím takovou pomoc nikdo neodmítl. Prostě máme zodpovědné členy.

No a letitý problém s pitnou vodou na Staropacké boudě se zatím ani letos nepodařilo vyřešit. Pravděpodobný pramen je nalezen, ale problém je na straně dodavatele povolení, projektu a prací s provedením vrtu. Zatím se řeší příslušná povolení na všech možných úřadech. Uvidíme v roce 2024.

Opět musím velice poděkovat Milanovi a Zdeně Straňákovým za jejich skvělou péči o boudu. Nechci se jich nijak dotknout, ale věk přibývá všem stejně a i přesto svoji starost o boudu včetně termínování návštěv zvládají na jedničku. A v dnešní době to mají čím dál složitější. Samozřejmě děkuji i všem brigádníkům, kteří věnovali svůj osobní čas, bez nároku na finanční odměnu, údržbě Staropacké boudy svojí účastí na brigádách. Každý se podílí na pomoci boudě svým dílem a je evidentní, že boudě to svědčí a je to na ní vidět. Velice vám všem děkuji a jsem rád, že máme i takové členy. Bez nich bychom to mohli zabalit.

Zprávu sestavil: Václav Šeps, předseda oddílu.